

Το ταξίδι του Πλάτωνα

/ [Πεμπουσσία](#)

Της Σταυρούλας Κουμενίδου

Να σας συστηθώ: Με λένε Πλάτωνα! Δεν είμαι αρχαίος φιλόσοφος. Είμαι ένα πλατύ φύλλο, δυνατό και γερό, σ' έναν πανύψηλο γεροπλάτανο! Ο γερο-πλάτανός μου βρίσκεται σ' ένα πανέμορφο μέρος με δεκάδες άλλα πλατάνια, σε μια ρεματιά. Πιο κάτω κυλάει ένα ποταμάκι. Ακούγεται ασταμάτητα το κελάρυσμα του νερού. Το καλοκαίρι όλος ο πλαταनिώνας γίνεται ένα υπέροχο Μέγαρο Μουσικής. Χιλιάδες

πουλιά κάθε είδους κελαηδούν καθένα το σκοπό του και άπειρα τζιτζίκια σκαρφαλωμένα στα κλαδιά των πλατανιών τζιτζιρίζουν ασταμάτητα όλη την ημέρα λες και κάνουν το ...ισοκράτημα!

Η θέση μου είναι πολύ προνομιακή. Βλέπω πολύ καλά προς την κουφάλα του δέντρου που με φιλοξενεί. Έτσι απολαμβάνω κάθε μέρα ενδιαφέρον θέαμα: «Όταν έρχονται στη γειτονιά μου μικρά παιδιά χώνονται στην κουφάλα κι αρχίζουν ατέλειωτα παιχνίδια. Κρύβονται. Παριστάνουν τους πρωτόγονους ανθρώπους ή τους εξερευνητές. Σκαρφαλώνουν όσο πιο ψηλά μπορούν». Τα χαρούμενα ξεφωνητά τους μου παίρνουν τ' αυτιά, αλλά ...με διασκεδάζουν κιόλας.

Παρακολουθώ και κάτι άλλο πολύ ενδιαφέρον. Λίγο πιο κάτω απ' τον κορμό του δέντρου μου είναι ένα περιφραγμένο μέρος με πέντε άλογα. Είναι όμορφα και γεροδεμένα με πολύχρωμες σέλες. Τα παιδιά ζητούν από τους γονείς τους να τα ανεβάσουν στ' άλογα και να κάνουν μια βόλτα στο δάσος. Καμιά φορά κι οι γονείς ανεβαίνουν και κάνουν μαζί ιππασία. Χραπ! Χραπ! Χραπ! Ακούγεται ο καλπασμός των αλόγων πάνω στο στρώμα των φύλλων. Πάρα πολύ χαίρομαι όταν τα βλέπω όλα αυτά. Βέβαια θα ήθελα κι εγώ να ήμουν παιδάκι και να έπαιζα ή να έκανα βόλτα με το άλογο...

Σήμερα κρυώνω πολύ! Φυσάει δυνατά και συνεχώς ανατριχιάζω. Για να πω την αλήθεια εδώ και αρκετές ημέρες δεν αισθάνομαι καλά. Το σώμα μου έχει γίνει δύσκαμπτο. Έχει στεγνώσει υπερβολικά κι έχει αλλάξει χρώμα. Ήμουν καταπράσινο και τώρα έχω πάρει ένα κοκκινοκιτρινοκαφετί χρώμα. Βλέπω και τους φίλους μου, τα άλλα πλατανόφυλλα, είναι όλα σχεδόν σαν εμένα. Μήπως έπεσε καμιά επιδημία; Μήπως όλα περνάμε καμιά βαριά αρρώστια! Τα κλαδιά που μας φιλοξενούν μας λένε πως αυτό συμβαίνει κάθε χρόνο σε όλα τα φύλλα των πλατανιών. Εμείς δεν το ξέρουμε. Πρώτη φορά μας συμβαίνει. Σας έλεγα λοιπόν πως ανατριχιάζω. Μάλιστα ο μίσχος μου που με κρατεί γερά πάνω στο κλαδί μου νομίζω πως έχει πάθει κάτι. Αισθάνομαι πως κι αυτός τρέμει πάρα πολύ...

Αχ! Πέφτω! Δεν είμαι πια πάνω στο κλαδί! Πέφτω, σας λέω... φρουπ! Προσγειώθηκα στο κεφάλι ενός μικρού παιδιού που μόλις ανέβηκε σ' ένα άλογο κι από εκεί γλιστράω πάνω στην κόκκινη σέλα του αλόγου. Σκάλωσα για τα καλά! Απίστευτο! Τ' όνειρό μου γίνεται πραγματικότητα! Ο πιτσιρίκος ξεφωνίζει χαρούμενος! Το άλογο προχωράει καμαρωτό φραπ! φραπ! πάνω σε στοίβες από πεσμένα πλατανόφυλλα. Φτάνουμε στο ρυάκι. Το βλέπω από πιο κοντά! Είναι πανέμορφο με διάφανα σαν κρύσταλλο νερά. Να κι ένα γεφυράκι ξύλινο! Κι άλλα δένδρα αλλιώςτικα που γέρνουν απαλά τα φύλλα τους μες στο νερό... Πόσο όμορφος είναι ο κόσμος! Αχ! Γλιστράω, πέφτω πάνω στο έδαφος. Ο άνεμος με σπρώχνει στο ρυάκι! Μπλουμ! Οχ! Έγινα μούσκεμα! Κρυώνω υπερβολικά! Κυλώ

παρασυρμένο από το νερό σαν ένα μικρό βαρκάκι από εκείνα τα χάρτινα που φτιάχνουν τα παιδάκια. Κι άλλα φύλλα δίπλα μου κάνουν το ίδιο ταξίδι...Πού θα φτάσουμε άραγε; Όχι και πολύ μακριά. Λίγο πιο κάτω σκαλώνω σ' ένα χοντρό κλαδί γερμένο στο νερό. Έχω ξεπαγιάσει για τα καλά. Το νερό περνά συνεχώς από πάνω μου. Αισθάνομαι πως σιγά-σιγά διαλύομαι. Μάλλον ήρθε το τέλος μου...

Μη λυπάστε! Είμαι πολύ-πολύ χαρούμενο! Η ζωή μου ήταν πολύ ευτυχισμένη. Ήμουν ένα κομμάτι της Δημιουργίας του Θεού μου. Μικρό, ελάχιστο, ασήμαντο... αλλά μαζί με όλα τα άλλα ασήμαντα κομμάτια φτιάχναμε μια ανεπανάληπτη ομορφιά, ένα εξαίσιο μεγαλείο. Δώσαμε σκιά κι αναψυχή σε ανθρώπους και ζώα. Πήραμε χαρά κι εμείς από τα άλλα δημιουργήματα. Όλοι μαζί δοξάσαμε τον Πλάστη μας. Τώρα θα γίνουμε τροφή για κάποιο ψαράκι ή λίπασμα για τα μεγάλα δέντρα του πλατανιώνα μας. Κι η ζωή θα συνεχιστεί ανέμελη κι ειρηνική στα χέρια του Δημιουργού μας!

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

